

ÚLOHA CÍRKVE VE SPOLEČNOSTI

MUDr. Horst Müller

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 3 2017

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

Úloha církve ve společnosti

Misie ve městech v době konce

Jsem rád, že za další lekci v úloze církve ve společnosti můžeme dále považovat úlohu jednotlivého křesťana v jejím okolí. Nadešla předposlední hodina a my se v ní máme zabývat misíí ve městech v době konce. Ano, my máme splnit poslání vůči tomuto světu v této době konce. Ale je jenom otázkou, co je tímto posláním, a já bych chtěl navázat na poslední úvahu, kdy jsme měli na mysli Ježíšův příklad. Viděli jsme podrobně Jeho metody. Ale Jeho metoda nemá sama o sobě žádný smysl a žádný význam, pokud nemá nabídku. K čemu je dobré, když se Ježíš dostane k lidem, když je chápá a s nimi soucítí, když se setká s jejich těžkostmi a potřebami, a dokonce si získá jejich důvěru, když nemá pro ně poselství, když jim nemá co nabídnout? Co by mělo to všechno za smysl? Vůbec žádný. Proto jsme minule viděli, že Ježíš měl nabídku, se kterou přišel na tento svět, a tato Ježíšova nabídka je život. V evangeliu Janově, 10. kapitole, On říká: „Já jsem přišel, aby život měly a hojně měly.“ Je to tak důležité, abychom takový život chápali společně s hojností.

Život na této zemi není žádný život. Život v plné hojnosti je naplnění všech potřeb ducha. Co je to za život v nemoci, v nouzi, ve strachu, v konfliktech, v těžkostech? Je to život? Ne, tak to Bůh nezamýšlel. Proto přichází Ježíš, aby přinesl život, a to život v jeho úplném naplnění a v hojnosti. Ale proč On přichází, proč má nabídku – ten život? Umíráme snad? To je potíže celé misie, že se nemůžeme dostat k člověku, když mu nemůžeme vysvětlit, že mu něco schází. Proto se Ježíš snaží ten nedostatek vysvětlit tím, že říká: „Amen, Amen, pravím vám“. Ježíš se snaží ukázat: „co vám mám říci, je nesmírně důležité, vy umíráte, a já mám něco, co vám dává život.“ A co je to, co dává život?

Poslání Ježíše

Minule jsme to také viděli a snažili se aspoň detailně si toho všimnout, a tím je Jeho Slovo. „Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, to znamená Tomu, od koho jsem ta slova převzal a vám je dávám, pokud

věříte tomu, že ta slova nejsou moje, ale mého Otce v nebesích, o kterém tvrdíte, že mu sloužíte, pak budete mít věčný život a nepřijdete na soud, nýbrž přejdete ze smrti do života.“ Myslím si, že tomu musíme porozumět. Ježíš ví, že když On na tuto zemi přijde, jeho posláním je vést ze smrti do života. Je to také naším posláním? Jsme povoláni k tomu, abychom byli sociálními pracovníky, jsme povoláni k tomu, abychom obvazovali rány? Jsme povoláni k tomu, abychom se setkávali s lidmi v jejich potřebách a těžkostech? Ano, ale to není naše pravé povolání. Naším povoláním je život, tím, co má církev světu nabídnout, musí být život. Život a plná hojnost. To je to, proč Ježíš přišel, On tím žil – životem v plné hojnosti. A protože tím žil, mohl říci: „Každý, kdo slyší má slova a věří, že ona pocházejí od mého Otce, ten má věčný život a přešel ze smrti do života.“ V poselství tomuto světu musel Pán Ježíš lidem objasnit, že umírají, a tak jim musel popsat základní životní funkce.

Základní funkce života

Opakuji toto znovu a znovu a je důležité, abychom pochopili, že základní funkce života jsou BRÁT a DÁVAT. Všechno - od prvního anděla Lucifera až po poslední atom – funguje na principu Brát a Dávat. Je to tak proto, že to nikdo nemůže změnit. To je bezpodmínečně nutné. Doufám, že to chápeme. Tyto základní životní funkce jsou u člověka přeházeny. Proto přichází o život. On už neví, jak životní funkce funguje. Myslí si, že dává, aby dostal. Nechápe, že Ježíšovo poselství, že zákon života je společenství, nasměrování. Společenství má vždy jeden směr, ono není obousměrné. Tak je to i s principem života. Všechno jde jedním směrem. Nejde dvěma směry. Proto musíme vědět, že to směřuje od brání k dávání, a tím, co nám pomáhá to lidem vysvětlit, je zákon Desatera. Zde musíme pochopit, že on je tím, co nám pomáhá rozpoznat naši potřebu. Zákon Desatera. Že ho nemůžeme splnit? V tom je ta potíž. My umíráme, protože nemůžeme vyplnit základní životní funkce, ale my to nevíme, a tak Bůh začlenil určité obtíže. Ony přicházejí tak jako tak skrze hřích, ale On používá tyto těžkosti, aby nám ukázal, v jakém nebezpečí jsme, jinak ovšem toto nebezpečí neuvidíme; my neuvidíme, že nebereme od Boha. Neuvidíme, že jdeme vedle zákona, protože jsme prostě slepí vůči sobě samým. Jednou z osobností, která to tak jasně popisuje v Písmu, je apoštol Pavel. Říká to tak jasně, jako žádný jiný, v kapitole 7, v epištole k Římanům, od verše 22: „Nebo zvláštní libost mám v zákoně Božím podle vnitřního

člověka. Ale vidím jiný zákon v údech svých“. Ted' bych chtěl vysvětlit, co on rozumí pod pojmem „údy“. Podívejte se, Pavel nemyslí údy ve smyslu těla, že to je tělo, kde je vepsán zákon smrti. On myslí tím to, co skutečně vychází z člověka, že v srdci je braní a dávání životní funkcí, a to, co mnou hýbe, není mysl, nýbrž motivace mého srdce; a kdyby tady byl vepsán Boží zákon, který přece vyjadřuje lásku, pak bych byl v harmonii se svou myslí. Pak by neexistoval žádný rozpor mezi tím, co chci já, a tím, co já dělám. Musíme vědět, že chtění nepochází z konání, konání nepochází ani také z chtění; chtění pochází z motivace a to ted' pohne mými prsty. Proto Pavel říká: „Podle vnitřního člověka chci konat dobro, ale moje ruka dělá něco jiného“, protože je ovládána zákonem smrti. Moje ovládání se mi vymklo z rukou – on chce říci to, že ten zákon v mých údech, to znamená ten, který hýbe mými údy, je špatný, ale on ví docela přesně, že údy se nehýbou samy od sebe, ale jsou hýbány Duchem. Duch jimi pohne prostřednictvím dvou životních funkcí – braní a dávání. Tak pochopte to, že Pavel nechce říci, že uvnitř v genech je něco špatného. Ne, on říká, že zákon smrti je ten, který je v naší duchovní, hříšné povaze, jak on to nazývá V TĚLE, v kapitole 8. A když by ty překlady byly vždycky přesné, nebo kdyby překladatel pochopil evangelium v plném rozsahu, pak by to také tak přeložil, že pochopil to, co tím bylo míněno, ale žel, mnozí překladatelé nechápou, o čem je řeč, a tak přeloží slova, ale nepřeloží myšlenku. Ale my můžeme přesto vždy pochopit z velké souvislosti základní myšlenku, aniž bychom tím zbloudili, zvláště když víme, že to jsou zákony, ale ne myšlenky. Pavel říká: „Jsem zajatec a zákon mi ukazuje zajetí.“ To je v epištole k Římanům, 7. kapitole. Řekl: „Bez zákona bych nepoznal, kdo jsem.“ Ve verši 5. mohu číst: „Dokud jsme žili tělesně, Zákon v nás probouzel hříšné vášně, které působily v našich údech tak, že jsme nesli ovoce smrti.“ B21 Kdybychom to zde brali doslovně, byli bychom dosti zmateni a řekli, ach, zákon probouzí vášně. Ne, ne, to on nedělá. Ale ted' jsme byli osvobozeni od zákona a zemřeli tomu, co nás drželo. Jakému zákonu jsme zemřeli? Přece zákonu hříchu, ne zákonu Desatera; ale tady tomu také nerozumíme, že Pavel mluví o dvou zákonech, takže jsme svedeni, proto je to tak důležité.

Pisatelé písem

Pavel totiž není obyčejným pisatelem, on dostal velkou schopnost od Boha. Možná také proto není neobyčejnějším pisatelem, protože on

studoval na školách, a člověk, když absolvuje mnoho škol, už nemůže být obyčejný. On všechno pochopil, on to napsal, ale kde apoštol Petr varuje a říká, apoštol Pavel nepíše tak lehce. Podívejte se na Petrovy spisy, ony jsou poměrně jednoduché. Podívejte se na spisy Jana, milovaného učedníka Ježíšova; on napsal dopisy Janovy a také napsal Zjevení Jana, a také ty nejsou všechny tak obtížné, jako mnohdy Pavlova volba slov. Proto chceme stále zkoušet v souladu se zákonem, jak je člověk sestaven, abychom to slovo porovnali, abychom viděli, jestli je to pravda, a jestli jsme to pochopili a přitom neznáme žádné KDYŽ a ALE.

Ale teď jsme byli osvobozeni od zákona a zemřeli tomu, co nás drželo v zajetí. Zákon nás nedrží v zajetí, zákon nás pouze odsoudil v zajetí, takže my „Sloužíme novou cestou Ducha namísto staré cesty litery. Co na to řekneme? Že zákon je hřích? Hřích se chopil příležitosti, kterou mu to přikázání skýtalo, a vzbudil ve mně všemožnou dychtivost. Bez zákona je ovšem hřích mrtvý. Sám jsem kdysi žil bez zákona“ B21, to znamená, že on ho nedovede poznat, a tak si myslel, že je svatý. Pavel si myslel, když pronásledoval Židy, že je svatý a dokonalý; a když si pak uvědomil, že byl bez zákona, když to pak pochopil a všiml si, jak velkým hříšníkem je, zvolá proto na konci této kapitoly: „Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti? Děkuji Bohu skrze Jezukrista Pána našeho. A takž tedy tentýž já sloužím myslí zákonu Božímu, - a zde je opět přeloženo tak, jak to bylo přeloženo – ale tělem zákonu hříchu.“ Řím. 7, 24-25 BKr. To znamená, že svým tělem sloužím hříšnou přirozeností. Pavel si je vědom své hříšné přirozenosti.

Co přináší trápení

Jednou z největších možností, jak ukázat člověku, že žije mimo zákon, je nemoc. Ale tady se dostávám do velkých potíží. Poznal jsem, že nemoc přichází tehdy, když bereme někde, kde bychom neměli. To je to, co přináší trápení. Bereme někde, kde bychom neměli. Proto by bylo důležité, kdybychom pochopili, kde bereme; kdybychom pochopili zákon života, protože potom poznáme naši hříšnost. Spravedlnost je největší překážkou, abychom přišli ke kříži. To znamená domnělá spravedlnost. Židé nepřišli k Ježíši - kněží, a tak dále - protože se nepovažovali za hříšníky. Jaká katastrofa!

Byl jsem nedávno v jednom sboru a byl jsem tam poprvé. Měl jsem jedno kázání dopoledne a jednu hodinu odpoledne. Pokouším se poselství,

teré mám, přednášet stále jednoduše a jemně. Ale poselství samo o sobě je samozřejmě dynamitem, je to evangelium. Musím člověku vysvětlit, že žijeme ve slepotě a sami sobě způsobujeme nemoc v důsledku toho, že nepoznáváme zákon, kde bereme a kde nemáme brát. Tím nikoho nenapadám, ale ten člověk, lépe řečeno, existují mnozí, kteří se potom cítí dotčeni, když řeknu, že nemoc pochází z přestupování Desatera. Jsme přece církví, která zachovává příkázání. Běda, když někdo přijde a řekne nám, že jsme přestupníci zákona. Tak mi to říká jeden dobrý známý: Myslím, že jsi asi svým poselstvím urazil naši sestru, protože ona je nemocná, ale je tou nejzbožnější ženou, jakou ve sboru máme. Tak podobně se o ní vyjádřil. Protože jsi řekl, že nemoc pochází z přestupování Desatera. Tedy, nikdy nezmiňuji konkrétní případ. Chci vysvětlit pouze princip. Nikdy nevím, proč nějaký jednotlivec je nemocen. Neznám jeho životní příběh, proto se jej ptám, co si myslí a jak se mu daří. Ptám se ho na jeho život, na jeho okolnosti, protože vím, že i lidé ve velmi vzácných případech, a také proto, že jsem se s nimi ještě nesetkal, jsou nemocní bez jejich přičinění. Prostě, je to jako zkouška. Zním případy z Písma svatého, kdy Job, Elizeus a Pavel nemohli za nic. Kdyby Pavel věděl, že to je přestoupení zákona, co mu přivodilo nemoc, nebyl by prosil Boha, aby ho uzdravil. Pak by řekl, v pořádku, Pane, pomoz mi, abych mohl zachovávat zákon, a pak se stanu svobodný. Je to tak, že příčinou nemoci je přestoupení základních životních funkcí. Vzhledem k tomu, že já je neznám, popletu je, nevím o nich, jsou v mém srdci, mám tam hříšnou přirozenost, chci dělat dobře, ale přesto dělám zle. Ted' se musím dostat ven, ale já se nikdy nemohu dostat ven, když je napřed neuvidím. Je to ožehavá situace, pomoci člověku pochopit, aha, to jsem já, nebo to já nejsem. Když jsem nemocen, vím, že je to můj hřích. Když někdo přijde ke mně a řekne: Horste, ty jsi v hříchu, pak doufám, že řeknu Amen, ano, já jsem mezi vámi ten největší, protože já to vidím; dříve než jsem si uvědomil zákon, tak jako Pavel, byl jsem dokonalý. Jsem svatý. Ale teď, když tady vidím zákon, stane se, kdy chci podle svého nejvnitřnějšího rozumu zachovávat zákon, ale vidím to ve svém srdci, že udělám to další, pozoruji, jak to chci říci, což je naprosto špatné mojí ženě zase vyčítat, nebo něco takového jako sarkastická poznámka, a já to nechci dělat, já se rozhoduji, že to nechci dělat, a pak přichází další věta a u třetí to potom vyjde všechno ven. Pak říkám, jak je to možné, jak mohu tak podvádět svou hříšnou přirozenost, já, který chci dobro, ale kdybych neměl zákon,

nevěděl bych, že jedním špatně. Kdybych neměl zákon, neměl bych žádné poznání. Proto to Pavel zde říká tak drsně, když říká: „Sám jsem kdysi žil bez zákona, ale jakmile přišlo přikázání, hřích ožil.“ Teď si to uvědomil. Chápete to, bez zákona si nemůžeme být vědomi toho, že potřebujeme Vykupitele. A nemoc jako následek přestoupení zákona nám pomáhá, abychom to uviděli. Nejsme hříšníci proto, že jsme si to zvolili, jsme hříšníci proto, že jsme se narodili s hříšnou přirozeností. My nechceme hřešit, my jsme převzali zákon smrti. My a obchod. Je to náš obchod; hřích není hříšná přirozenost, doufám také, že mi nikdo špatně nerozumí a že se vyjadřuji jasně. Já jsem se nenarodil s hříchem, já jsem se narodil pouze s hříšnou přirozeností, která mne vede k hřešení; ale protože to tady mám jako činnost, než přijdu ke kříži a než budu znovuzrozený, umírám, zahrávám si se smrtí a jedním proti zákonu, a to mi přivodí nemoc, podle toho, do jaké nebezpečné situace se dostávám.

Správné pochopení

Jedna sestra mi řekla, že je tu jedna milá rodina, kterou zná a že oni znají adventní poselství. Má již léta, protože my se už dlouho známe, mají potíže. Byli na návštěvě a tam onemocněla. Kašel, rýma, chrapot a my jsme seděli u stolu, oni mi položili otázku, ale v jakési řeči těla, která mi zpětně, když jsem prošel všemi informacemi, mi to jasně a zřetelně dala na vědomí. Řekla: myslíš, že je to hřích, který nám působí nemoc? Samozřejmě, odpověděl jsem, co jiného. Co jiného to je, co ničí naše životní funkce, pokud se nad tím důkladně zamyslíme. Ale co jsem z jejich otázky vyrozuměl, když jsem později přemýšlel, je: „Chceš snad říct, že jsem hříšnice, a proto jsem nemocná? To znamená: převezmu odpovědnost za svoji nemoc nebo ji nepřevzmu? Víte, je to velmi, velmi těžké. Proč je to těžké pro nějakého adventistu, pro nějakého dřívějšího křesťana, bez ohledu na vyznání, když on chápe, že je hříšník? Pán Ježíš přišel a řekl farizeům a zákoníkům, že jsou hříšníci – on musel zvolat „Běda“ - vy jste hříšníci. Protože oni to nechápali a také ani tehdy to nepřijali. Takže ať je nám to jasné.

Základní životní funkce člověka

– život a smrt – jsou zapsány v zákoně Božím. Zachovávání Božího zákona vede k životu. Přestupování tohoto zákona vede ke smrti. Proto můžeme člověku pomoci jen tehdy, když mu ukážeme, že základní životní funkce

jsou řízeny zákonem Božím. Z tohoto důvodu vzniká přes 90 procent všech našich nemocí z přestupování těchto deseti přikázání, protože bereme z jiného duchovního zdroje než od Boha. Takže opustíme tuto myšlenku a pojďme dále, abychom viděli, jakým způsobem uskutečníme obnovu našich životních funkcí.

Ted' jsem tady, ted' vidí Pavel svoji hříšnost. Prostřednictvím zákona hřích v jeho životě opět ožil. Ted' volá zoufale o pomoc. Co mu může pomoci? Je to poselství. Je to poselství Ježíše Krista; evangelium je dobrá zpráva. Ale co obsahuje toto poselství? Posledně jsme to už viděli. Ono obsahuje dva základní faktory: zákon a milost. Tyto dva faktory dohromady jsou tím, co zaručuje obnovu životních funkcí. Protože ten jeden mi ukazuje problém a ten druhý mne z toho problému dostává; ale poselství je složeno z obou.

Uvažujme o učení Ježíše Krista.

Chtěli bychom se ted' trochu zaměřit na to, co Ježíš řekl a proč jej mají lidé následovat. V poslední hodině jsme viděli, že Ježíš přišel s jediným cílem, aby řekl: „Následujte mne“. Všechno jeho příchod mezi lidi, všechno jeho hledání toho nejlepšího pro ně, aby vyhověl jejich potřebám a porozuměl jim – všechno to mělo jediný cíl, totiž přimět je k tomu, aby Jej následovali, aby mu věřili, co říká. Jeho učení je proto tím rozhodujícím a nejdůležitějším, co On má. Proto On říká: „Kdo má slova přijímá a věří Tomu, který mne poslal, má věčný život.“ Co obsahuje Jeho slovo? Co obsahuje Jeho učení? To úplně první, které zaujímá nejvíce místa ze všech jeho učení, je základem zákona. **Ježíš byl pravým Levitou.** On byl pravým knězem. S čím se zaobírá kněz? Je to muž zákona. Čtete to. Levita byl povolán, aby objasňoval lidu zákon, a kdybychom neměli Ježíšovo učení, neměli bychom žádné pochopení zákona, protože to všechno je tak překroucené, tak odlišné, že my bychom tomu nerozuměli. Učení Ježíše Krista má základ, a tím je zákon. Chtěl bych uvést několik příkladů.

Nemůžeme probrat všechna jeho učení, ale dám několik příkladů a pak je studujte sami, a najdete zákon, zákon, zákon. Zákon je ústřední myšlenkou v poselství Ježíše Krista, což není nic jiného než život a evangelium. Vezměme jeho absolutně první poselství. Čteme o něm, když Ježíš začal kázat; a co bylo náplní jeho kázání? „Pokání čiňte, neboť se přiblížilo království nebeské“. Výborně, Ježíš začíná tím – „čiňte pokání“. Kdo potřebuje činit pokání? Ten, který je na správné cestě? Ten, který plní Boží zákon, ten, který je připraven pro Boží království? Ne. Pokání

musí činit někdo, kdo je mimo zákon. Někdo, kdo je ve velkém nebezpečí, kdo není tam, kde má být, ten potřebuje činit pokání. Ježíš přichází a kde káže? Ve světě? Ne. Ve společnosti? Ne. **Ve své církvi, svému lidu.** To činil před dvěma tisíci lety, a je úžasné, že i dnes to dělá také tak. Proto se může ústřední poselství neustále vracet k Laodicei. Poselství k Laodicei je poselstvím Ježíše Krista. On je Ten, kdo dává Janovi toto poselství. Je to poselství pro církev poslední doby. Říká On této poslední církvi, co má činit? Verš 19. ze Zjevení Jana 3. kapitoly říká: „Já kteréhokoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání.“ Čiňte pokání a obraťte se.“ To není poselství pro svět, ale především pro církev, protože ta církev se stala takovou jako svět, ale ona má větší problém, než ten svět, protože říká ve verši 17.: „Nebo pravíš, bohatý jsem a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.“ Laodicea si myslí, že to pochopila, ale víte, jaký je největší nedostatek Laodicey? Největším nedostatkem Laodicey je, že nezná poselství. Ona nezná učení Ježíše Krista. Nezná funkci života, nezná Boží zákon.

Proto když přijdu k nějakému adventistovi, který je značně ortodoxní, a pokouším se mu sdělit, že jeho nemoc je následek jeho hříchu, ne hříchu, který chce dělat, ne co chce dělat matka špatného, když je nemocná, protože ona bojuje s dcerou již dva roky, a která se chce ve 48 letech podruhé provdat za špatného muže. Co dělá matka špatného, když chce svého syna donutit, aby dělal dobře? Co dělá matka špatného, když svou dceru vyhání z domu; nebo neví, co má dělat, když ta dcera najednou řekne: já jsem lesbička. Co ona dělá špatného? Chce něco špatného? Samozřejmě že ne. A přesto dělá něco špatného. Protože ona nežije podle Božího zákona. Ona pochopila zákon v duchu, ve své mysli a miluje ho, chce to nejlepší a může mít pravdu v tom, co ona chce, ale z ní samotné, z jejího těla vychází to špatné a z toho důvodu je její tělo nemocné. Ale ona to nevidí; v tom je ten rozdíl mezi apoštolem Pavlem a námi. Apoštol Pavel viděl, co působí nemoc. Viděl, že se nachází v zajetí. Protože my ten zákon neznáme, protože my posuzujeme věci takříkajíc na úrovni našich záměrů a rozumu, ale neposoudili jsme je srdcem, nemůžeme vůbec poznat, jak jsme špatní v našem jednání. Chytrý je podle toho zdravější. Proto říká Ježíš: „Nejlstivější jest srdce nade všechno a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?“ Jer. 17,9 Ono tě podvádí s dobrým úmyslem a křesťan ten podvod nevidí. Kdo mu může pomoci? Proto bylo pro Ježíše tak těžké, když přišel ke svým vlastním a ti Jeho vlastní to nemohli

pochopit, protože si mysleli, že to přece pochopili. Ted' přichází a říká něco o zákonu, a my - jsme přestupníci zákona?

Jestliže člověku nemůžeme dát jasně najevo, že porušuje zákon, Ježíš to tady vysvětluje prostřednictvím slov, ale On nemůže nic jiného, než že řekne: „Nabízím ti zlato, roucho a oční mast.“ Ano, tady jsou všechny prostředky, se kterými Ježíš přišel; je to Jeho učení, nic jiného. Jeho učení je to, ale ty si ty prostředky musíš koupit. Ježíš ví, že „ty, které miluji, kárám a trestám.“ Musím něco udělat, musím je vychovat, aby viděli nebezpečí, a ta nebezpečí nás musí vyburcovat. Z toho důvodu je nemoc jako burcovatel opravdu super. Ona nám může pomoci rozpoznat, že přesto, že máme dobré úmysly, konáme špatné věci.

Víte, jak je těžké to sdělit někomu, kdo je přesvědčený o vlastní spravedlnosti, kdo není sebekritický? Někomu to pěkně sdělit, ano, tvoje nemoc přichází, protože jsi hříšník.

Měli jsme v našem domě hosty odevšad, řeč stáčí na to, co se děje ve světě kolem, a mluvím s lidmi, kteří jsou na předních pozicích ve vedení naší církve, a oni mají také své nemoci. Pak přijdou ke mně, a co řeknu? Mluvím s Bohem a říkám mu: jak mám ted' vyložit kázání hříšníkovi, proč je nemocný? Uzná to? Nechci, aby viděl, že omlouvám každého, kdo je nemocný; protože my to neděláme, protože chceme, my to děláme, protože jsme zajatci, ale je to přesto tak, že si tu věc přece беру na sebe, pouze z neznalosti to na sebe nevezmu.

Znáš se?

Měl jsem jednoho muže u nás doma, který je poměrně dobře známý v našem adventním světě, a mluvil jsem s ním, a on měl také nějaké věci, a já jsem ho odkázal na to, že někde je problém u braní a dávání, a já jsem mu tu záležitost vysvětlil, a on řekl, že nic nenašel; pak říkám: pokud nic nenajdeš, pak to ale prozkoumej a položil jsem tuto otázku: „Znáš se tak dobře, že můžeš vyloučit, že se někde ve svém srdci ztrácíš a přehlížíš něco, co by možná mohlo být vidět?

Chápete, my lidé jsme tak přesvědčeni o vlastní neomylnosti, tak jistí sami sebou, že je obtížné, nějakému člověku z Laodicey, někomu, kdo si myslí, že je na správné cestě, mu říci: možná jsi ale ještě všemu neporozuměl a možná budeš muset na tomto místě činit pokání, aby ses toho zbavil. Řekni mi, je to snadné nebo obtížné?

Jak těžké to měl Pán Ježíš se svým lidem v těchto posledních dnech, s lidem, který je hrdý na svůj úspěch, na to, čeho dosáhl, který si myslí, že to pochopil, který si myslí, že je světlem světa, a on jím není. Když to bereme jenom podle nemocí, pak v Božím lidu jsou stejné nemoci, jako u nevěřících. Co nás potom dělá zvláštními? Pochopili jsme to, nebo jsme to nepochopili?

Ellen G. Whiteová říká, že vztah mezi nemocí a hříchem je od působení k příčině. Ale to mnozí nečetli, ti, kteří jsou tak pravověrní, ortodoxní, protože oni už nedokážou svůj hřích poznat, a kdo neumí svůj hřích poznat, nemůže činit pokání, pro něj neexistuje žádná naděje. Jak často musel apoštol Pavel činit pokání? Denně. Jak často musím já dělat pokání? Denně. Čím blíže přicházím k Bohu, tím častěji musím činit pokání. Protože vidím své hříchy. Ony nepřijdou, když je chci dělat, ony ze mě vypění, občas vybuchnou jako sopka a já říkám, Pane, Ty mi musíš pomoci. Ta hříšná přirozenost a zákon smrti mě zničí. Teď mi pomoz z toho ven. A pak mohu říci. „Díky Bohu, Otci našeho Pána a Ježíše Krista, skrze kterého jsem od tohoto zákona hříchu a smrti osvobozen.“ **„Čiňte pokání“** je tím nejtěžším poselstvím, které může být dnes směřováno do věřícího společenství. Bylo to začínající Ježíšovo poselství. Je to poselství nejtěžší ze všech, protože věřící člověk, a asi jeho víra by mu musela až tam otevřít oči, aby se viděl jako hříšník. On to nevidí. Proto jsou ti přísněji věřící na tom mnohem hůř, než ti méně zbožní, protože ti méně zbožní snad dovedou ještě připustit, že mají nějaké nedostatky, ale ti přísněji věřící, i když to říkají svými slovy, že jsou hříšníci, ve skutečnosti, když se dostanou do sporu, tak nejsou žádní hříšníci. Je původcem mého nachlazení hřích? To přece ne! Může můj herpes pocházet z hříchu? Může moje bolest hlavy, moje migréna pocházet z hříchu? Samozřejmě že ne. A tak se toto poselství odmítá. Pokud je poselstvím, je pouze poselstvím k pokání. Pokání nás vyléčí. Je to změna. Pokání a obrácení je změna myšlení. Od myšlenky sobectví se dostávám k myšlence lásky.

Kázání Ježíše

Kázání na hoře je kázáním, které Ježíš přednesl svým dvanácti učedníkům, poté, co je zasvětil a vyslovil nad nimi zasvěcující modlitbu, a které přednesl před mnoha tisíci lidmi; kázání na hoře je od prvního písmene až k poslednímu vysvětlení tohoto zákona 10 přikázání, a v centru kázání na hoře je vysvětlení srdce člověka, kde tento zákon, tím, co on

vysvětluje, spadá. A kdyby tam byl uvnitř, kdybychom věděli, kde bereme a kde máme dát, pak bychom byli svobodni. Na konci tohoto kázání na hoře říká Ježíš: „Každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podobný moudrému muži, který postavil svůj dům na skále. Každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude však podobný bláznovi, který svůj dům postavil na písku, a přišly bouře...”

Klam a podvod

Moji milí, bouře jsou tady denně a přichází konečná bouře, která je popsána. Přichází hodina zkoušky na celý svět. Bouře se blíží a přitom je velmi blízko, a kdo nemůže vytrvat na směrnicích zákona, aby ho plnil, protože ta bouře není bouře ve smyslu fyzického prvku, ale je to bouře bludu, který se rozšiřuje, smete člověka, protože nezná cestu k pravdě. Je to bouře podvodu. Budou se dít zázraky, lidé budou vstávat z mrtvých, bude padat oheň z nebe, lidé budou vtaženi pod roušku krásných věcí a budou říkat: „to je ta cesta“. Budou slyšet krásný hlas, ale nebudou znát poselství.

Minule jsme viděli, že hlas satana a Boha může znít stejně. Poselství je ale opačné.

Ježíš znal pokusitele ne podle jeho vzhledu, ne podle jeho hlasu, ale pouze podle obsahu jeho slov. To je to, co musíme pochopit. Potřebujeme učení, které je moudré, kdy pod jeho vlivem si dovedeme té přemíry zázraků nevšímat a říkat, kde to celé povede, potřebujeme učení, které nás stoprocentně vede k pokání a obrácení, přivádí člověka ke změně v jeho myšlení nebo to nechá tak. Kázání na hoře je plné Božích zákonů a podobenství. Podívejte se, o kolika podobenstvích Ježíš mluvil, a jak stále a stále mluví o zákoně. O odpovědnosti člověka a o vidění. A on říká, že každý bude sklízet to, co zasévá. Apoštol Pavel toto přebírá v epištole ke Galatským, v 6. kapitole a říká: „Nemylte se, Bůh nebude oklamán, nebo cožkoli rozsívá by člověk, to bude i sklízet. Nebo kdož rozsívá tělu svému, z těla sklízet bude porušení, ale kdož rozsívá Duchu, z Ducha sklízet bude život věčný“. Moji milí, tělo a duch jsou odlišné motivace srdce. Kdyby existoval soud bez zákona, bylo by možné, abychom byli souzeni, pokud by neexistoval zákon? To je vyloučeno. Ale kázal Ježíš Kristus pouze o zákonu? Kdyby kázal pouze o zákonu, pak bychom byli v hrozném zoufalství. Ne, Pán Ježíš vždy velmi krásně kombinoval **zákon a milost**. Milost v sobě zahrnuje pokání. On říká, že sestoupil z nebe, aby daroval

pokání, to znamená, že opravdová změna je možná pouze prostřednictvím Jeho milosti. Abych vůbec poznal, že jsem hříšník, je možné pouze skrze Jeho milost. Při tom nám pomáhá zákon, my to nemůžeme od sebe oddělovat, Ale my je oddělujeme, protože křesťanství je oddělilo, a já doufám, že v poslední hodině je dokážeme dát dohromady tak, abychom viděli, že nejsou oddělitelné.

Zákon a milost nelze dělit.

Stejně jako Boží charakter není dělitelný na dvě části. Pokání je možné pouze skrze Boží milost. Ježíš jasně říká symbolem křtu, že dříve než mohu žít, musím zemřít a musí dojít ke vzkříšení a já to chci číst, protože je to tak fantasticky napsáno; pouze ve dvou textech vysvětluje náš milý apoštol Pavel, inspirovaný Duchem Božím, vztah mezi zákonem a milostí.

„Protože jsem ztracen, říká, nemohu zachovávat zákon a jsem zaprodaný hříchu. A teď říká v epištole k Římanům, 8. kapitole, ve verši 3. a 4.: „Co bylo pro zákon kvůli slabosti těla nemožné, to vykonal Bůh: Ano, učení o zákonu mě nemůže spasit. Kdybych měl jako lékař pouze zákon, ukázal bych pouze prostředek, odkud nemoc přichází, ale neměl bych žádnou léčbu. To by bylo špatné. Musím říci pacientovi, kde je příčina, aby se vědělo, kde se léčba nebo lék aplikuje. Zákon – to, co bylo pro zákon nemožné - proč to bylo pro něj nemožné? Protože on to pro mě nemůže udělat pro slabost mého těla, tím že jsem prodán pod zákon hříchu, a apoštol Pavel říká, že zákon byl slabý pro tělo. Ano, protože pro svou hříšnou přirozenost ho nemohu zachovávat. To on chce dosvědčit. To, co nemohu udělat, tím že nemohu zachovávat zákon pro slabost mého těla, to je moje hříšná přirozenost, to učinil Bůh a poslal svého Syna v podobnosti hříšného těla. On přišel a nosil toto hříšné tělo, to znamená hříšnou přirozenost zlého pohledu, aby kvůli hříchu odsoudil hřích na těle. On odsoudil nedůvěru v Boha. Hřích je nedůvěra v Boha. Odsoudil nedůvěru v Boha v hříšné přirozenosti. Toto je výsledek kříže. To se nemůže uskutečnit v žádném člověku. To musel Bůh učinit v člověku, který přichází shora. On poslal svého Syna, a nyní, jaký je smysl toho všeho? Aby spravedlnost, kterou požaduje zákon, byla na nás naplněna. Zákon se nikdy nezmění, protože je to Boží charakter. Kdyby byl zákon v nás naplněn, v nás, kteří již nežijeme podle těla, ale podle Ducha, tak se podívejte, jak vypadá spojení mezi zákonem a milostí. Fenomenální, fantastické. Bůh ve svém Synu likviduje kořen hříchu, abych vírou v tohoto

Syna přijal jeho poselství, stejně tak v mém srdci, a aby ve mně byla tato spravedlnost naplněna. Mohu žít pouze tehdy, když naplňuji zákon života. Nikdo jiný. Ježíš nemohl za mě vyplnit zákon. On mi to pouze umožní, abych ho mohl naplnit, protože v Něm byl kořen hříchu odstraněn a z člověka odstraněna nedůvěra v Boha, a tak se stal Kristus spásou pro všechny, kteří v Něho věří. Aby Ježíšův život se stal také centrem člověka. Věčný život je čistě darem milosti. My všichni si zasluhujeme věčnou smrt. Přesto nám dává Bůh svoji milost – věčný život.

Charakter

Chtěl bych ukázat učení Ježíše Krista, a to Jeho charakter. Ale než budu sledovat Ježíše, rád bych představil bytost Otce a jeho povahu. Ale my všichni víme, alespoň z této teorie zde, že jeho povaha – to je láska. Všechno, co může Bůh udělat, je láska. Z definice lásky jsme viděli - tu, kterou jsem viděl na těle, na lidech, to znamená ne na hříšné přirozenosti, ale na nervovém systému lidí - že to, co nás kazí, je neschopnost milovat a svoboda zanechat. Láska má dvě základní podstaty, a to jsou svoboda a odevzdání se. Maximální zájem a maximální svoboda tvoří Boží charakter. Ale teď se musíme podívat, na čem je svoboda založena. Je svoboda *nezávislost*? Samozřejmě že ne. Proto musíme pochopit slovo svoboda. Svoboda je založena na spravedlnosti a pravdě. Neexistuje žádná svoboda bez spravedlnosti a pravdy. A o co se opírá svoboda? O Boží zákon. Je to tak fenomenální - vynikající, mám to rád, že apoštol Jakub, služebník Boha a Pána Ježíše Krista – jak se sám nazývá – říká, že všichni budeme souzeni podle zákona svobody. Čtete to v 2. kapitole epištoly Jakuba, ve 12. verši. *Zákon svobody*. Ježíš byl odrazem Božího charakteru. On je tím zákonem, protože On nám dal to BRANÍ a DÁVÁNÍ. On sám je jen DÁVÁNÍ, ale On stvořil člověka, aby žil ve svobodě na základě zákona, ne v nezávislosti. Zákon ukazuje, že on je závislý. Ale on se zavazuje do této závislosti z vlastní vůle. Nemá v úmyslu odejít. Nikdo nemyslí na to, že porazí dobrý avokádový strom, dokud má rád avokádo. Ale kdo je tak závislý na avokádu, aby žil? Nikdo si nemyslí, že zavrhne Boha, když od Něho mohu brát a když mě to osvobozuje k životu.

Ďábelský systém

Lucifer byl tím, kdo se zde provinil proti tomuto zákonu, když řekl, že Bůh je lhář, protože dal zákon, který vás uvězní. To bylo jeho poselstvím

k andělům. Do té doby ani andělé nevěděli, že žili pod zákonem braní a dávání. Pak jim to bylo jasné. Bez zákona žádná svoboda. Lucifer je ten, kdo tu svobodu odňal. Všechny vlády na tomto světě jsou koneckonců řízeny ďábelským systémem. Ať už je to diktatura, komunismus, demokracie, aristokracie, nebo je to cokoli, je to diktatura nesvobody. Ony chtějí člověka odrovnat. Jak mohl vůbec komunismus nebo francouzská revoluce ovlivnit lidský rozum? Zde se mluví o svobodě, rovnosti a bratrství. Svoboda a bratrství jsou jistě správné, ale rovnost je neexistující jednotka na této planetě. Jak se mohl člověk nechat tak klamat a víte, co všechny diktatury dělají? Ony odebírají svobodu, bratrství taky, ale rovnost chtějí zařadit všude. Každý systém chce dnes rovnost. Přitom je to čisté šilenství. Neexistuje nic rovného na tomto světě. Tenkrát se myslelo, že bychom měli být všichni stejní, ne bohatí a ne chudí. Ne, to není správné. Rovnost tam v Božím charakteru není. Všechno je odlišné, ale všechno žije pod stejným zákonem. Proto zlo útočí na svobodu a spravedlnost. Proto je také nechutnou záležitostí ta neschopnost pro svobodu. Proto musíme být schopni to pochopit.

Kdo je Ježíš?

Potom Bůh ukázal, že dává svého Syna tím, že On sám sebe obětoval; že On sám provede operaci na kříži, aby ze svého Syna sňal - vyřízl hříšnou přirozenost. On je ten, kdo vede nůž, On je ten, kdo člověka definitivně zbaví kořene nedůvěry v Boha, zatímco dosvědčuje, že Jeho Syn mu důvěruje. Bez ohledu na to, co se stane. Ježíšův charakter je jeho poselstvím. To je moje myšlenka, která se za tím skrývá – Ježíš jako člověk. Ne, Ježíš jako Bůh. Ježíš jako člověk měl poselství, a tento lidský charakter je to, co musíme pochopit. Ježíš ve svém životě ukázal, že On je naplněním, dovršením zákona. Bible to říká tak jasně v epištole k Židům, 10. kapitole, a v epištole k Římanům, 10. kapitole. Ježíš je naplněním, dovršením, zapečetěním zákona. On ho naplnil. On přišel, aby ho perfektně vyplnil. A čím byl Ježíš? On byl zjevením milosti Boží. Obojí dohromady není nic jiného než Boží láska. Ježíšův charakter je jeho poselstvím. Jestliže se poselství stane charakterem, pak ono splnilo svůj účel. Člověk je smrtelný a má hrozně špatný a bezcitný charakter. A pak, když přijme Ježíšovo poselství, když mu uvěří a začne jej ve svém životě uskutečňovat, změní se jeho povaha, a to poselství, které má, se stane jeho životem. Ježíšovým poselstvím byl jeho život a jeho povaha. Když

lidé v církvi, ostatky lidu Božího toto pochopí, pak jejich poselství bude jejich životem a povahou. To nelze od sebe oddělit.

Pátrám vždycky, jestli mám pravdu, v tom, jak chápu věci, a prozkoumávám se tisíckrát, ale jedna z věcí, kterou vidím, že se v mém životě mění, i když si uvědomuji, že jsem stále hříšný, že vidím svůj hřích před očima mnohem silněji, přesto vidím, že se věci v mém životě mění. Stávám se citlivější, více naslouchám. Stále ještě tam nejsem, jestliže jsem člověkem, který obvykle nebere žádný ohled. Stávám se ohleduplnější, to je zajímavá proměna, kterou tak v těchto 13 letech vidím, že Bůh pomalu ve mně působí. To potvrzuje, že poselství se musí stát povahou. Jestliže se poselství stalo charakterem Boží církve, těch, kteří milují Boha, těch ovcí, které následují, pak se poslední poselství a úloha církve ve společnosti naplní, a to zcela naplní. Jak se to stane, chceme uvidět s Boží pomocí v příští hodině. Amen. ■

MUDr. HORST MÜLLER

Naším cílem je šířit radostnou zvěst o Pánu Ježíši a Jeho brzkém příchodu, a to prostřednictvím nejrůznějších médií, včetně tisku.

Společnost LIGHT CHANNEL TV připravuje každý týden studium sobotní školy pod vedením MUDr. Horsta Müllera.

Předkládáme vám překlad jednoho z videozáznamů.

Video přenosy v němčině můžete zhlédnout na

www.lightchanneltv.de

Přejeme Vám Boží vedení a požehnání při čtení tohoto textu. Prosme společně na modlitbách, aby Boží dílo postupovalo kupředu a abychom se připravili na Ježíšův příchod.